

Arrest

nr. 71 705 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 15 augustus 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 16 augustus 2011 een asielaanvraag in. Er werd dezelfde dag, op basis van een onderzoek van vinger-afdrukken, vastgesteld dat verzoekster eerder in Italië verbleef.

1.2. Op 13 september 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Italiaanse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 20.1.b van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn van twee weken reageerden op het terugnameverzoek werden zij geacht dit verzoek in te willigen. Zij werden hiervan door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 28 september 2011 op de hoogte gesteld.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 september 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [T. M. S.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Erithrea

die een asielaanvraag ingediend heeft,

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 16/08/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 15/08/2011 in België te zijn aangekomen met de trein vanuit Italië. Uit het eurodac verslag blijkt dat betrokkene asiel aanvraag in Italië op 04/07/2006. Betrokkene bevestigt dat in haar interview.

De Italiaanse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement (art. 20 § 1b van de Dublin Verordening) waarin wordt gesteld dat Italië verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon op.

Op 13/09/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 28/09/2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 28/09/2011.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asiel-aanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat er geen specifieke reden is en vermeldt dat ze in Italië erkend is maar slechts voor 3 jaar een verblijfsvergunning verkreeg.

In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten.

Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Trouwens werd betrokkene naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Italië door de Italiaanse autoriteiten niet gerepatriëerd naar zijn thuisland.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien ten minste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Met betrekking tot vraag 21 van het interview, merken we op dat er afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding is om te stellen dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten de betrokkene geen gepaste bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Betrokkene verklaart nl. zelf sinds 2006 in Italië te hebben verbleven en pas op 15/08/2011 naar België te zijn gekomen, terwijl haar verblijfsvergunning maar 3 jaar geldig was.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar haar thuisland vooraleer is vastgesteld dat zij al dan niet bescherming behoeft.

Vervolgens merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Italië, zij een beroep dient te doen op de bevoegde Italiaanse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan.

Betrokkene geeft ook geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1 b van Verordening (EG) Nr 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Haar betoog luidt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen artikels, die terug te brengen zijn tot eenzelfde middel.

De terugsturingen naar Italië op basis van de Dublin verordening zijn problematisch. Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen toe door Italië. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen (dit gebeurt op systematische wijze). Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Italië.

De asielprocedure

Voor een volledig overzicht van de asielprocedure in Italië, met kritiek op bepaalde punten:

Zie NAV nr 3 juni 2009 p 176-186, door Meester Alessandra Ricci Ascoli jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International - kopie in bijlage.

De asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005 (uit voormeld artikel)

- Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b).*
- Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.*
- Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.*
- Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. In vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.*
- Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asiel-motieven.*

Opvang van asielzoekers in Italië

Voor een grondig overzicht van de opvang van asielzoekers in Italië wordt verwezen naar het voormeld artikel als bijlage.

Hier wordt samengevat dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaait. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaait, wordt ook bevestigd door het rapport van Artsen

Zonder Grenzen, 'Over the wall, A tour of Italy's migrant centres' van januari 2010 waarvan een kopie in bijlage wordt toegevoegd.

Hierin wordt gesteld dat:

The CARAs (Reception Centres for Asylum Applicants) are facilities instituted in 2008, where the asylum applicant stays with freedom to come and go during daytime, awaiting identification and access to the procedure of refugee status recognition. [...]

The CDAs, on the other hand, are facilities in which the newly arrived migrants should be transferred regardless of the legal status to guarantee initial support and accommodation and issue measures either regularising their position in Italy or providing for their deportation. In the interim they live in conditions not clearly regulated by law but which usually take the form of detention with no time limit, nor authorised by any judge.

Thus the CARAs and CDAs should house two distinct categories of foreigners but a spatial and functional overlapping between the two types of Centres was observed during the visits, and they are therefore addressed jointly in the present report. In fact, the CARAs and CDAs receive asylum applicants and foreigners waiting to register their asylum applications without distinction, with the difference that only the former can go out of the Centres during daytime hours, while the latter have to await acknowledgement as asylum applicants from 10 to 60 days in conditions of detention.

In the course of the visits the most critical situations emerged in the Centres designated to receive great numbers of persons (Bari, Caltanissetta, Crotone, Foggia), with limitation of the space available for assistance, legal advice and socialisation, jeopardising the efficiency of the assistance and protection services. [...]

The staff working in the various CARA and CDA services (health, social assistance, information, cultural mediation, recreation and legal support) almost always come short of the numbers and needs of the users: they have no indications to identify vulnerable persons and, in some cases, find themselves in huge, overcrowded Centres where objective environmental factors complicate their work. This is a very serious criticality considering that the social-assistance needs of the inmates should, on the contrary, take priority in defining any management system for these centres. In fact, the asylum applicants have usually suffered traumas and are diffident, emotionally unstable, culturally and linguistically isolated, and unable to explain their needs and problems clearly to the centre staff and the authorities, thereby jeopardising their chances of benefiting from the services and, above all, their access to forms of protection provided for by the regulations.

On the whole, it seems to be impossible to ensure that all the inmates will be followed individually in terms of information, protection and assistance in the large-scale facilities (Bari, Crotone, Foggia, Caltanissetta) and in facilities created in inappropriate buildings, as in the case of Gorizia.

Reception in the CARAs and CDAs is based on an autarchic, basic approach to assistance typical of an emergency system aiming solely at satisfying primary needs. [...]"

Dergelijk beleid maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

Gelet op het voorgaande, had de DVZ minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang, dienen te vragen aan de Italiaanse overheden.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan hetgeen hoger werd uiteengezet. Het is dus niet correct dat de DVZ motiveert dat "In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten".

Dat de DVZ schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." (kopie als bijlage). In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan onzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal

rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt. Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de verwijdering naar Italië in strijd is met artikel 3 EVRM en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurs-handelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In een enig middel voert verzoekster de schending aan van art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, artikel 3 EVRM en artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft. naar analogie. Cass.. 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.11.1993. Arr. R.v.St. 1993. z.p.; Antwerpen. 16.6.1998, F.J.F. 1998. 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt dat 'de terugsturingen naar Italië problematisch zijn. Zij verwijst naar rapporten en artikelen, waarvan dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster voorgebrachte stukken niet op haar persoonlijke situatie worden betrokken.

Gezien Italië niet tijdig gereageerd heeft op het overnameverzoek, is Italië in toepassing van art. 18.7 van de Verordening 343/2003 verantwoordelijk geworden voor de asielaanvraag van verzoekster. Deze verantwoordelijkheid werd hen meegedeeld aan de hand van een tacit agreement dd. 28.09.2011.

Verzoekster ontkent niet dat Italië overeenkomstig de geldende regelgeving verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekster is evenwel de mening toegedaan dat Italië geen menswaardige behandeling kan garanderen, en verwijst - voor het eerst in haar verzoekschrift - dat de asielprocedure in Italië niet correct zou verlopen.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster reeds een asielprocedure in Italië achter de rug heeft, en zij bij haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins heeft verklaard dat hier onregelmatigheden zouden zijn gebeurd, Integendeel blijkt dat zij jarenlang opvang heeft bekomen in Italië.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift t.a.v. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewag maken van een gebrekkige asielprocedure in Italië. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten in de beslissing niet te hebben gemotiveerd nopens een vermeend element dat verzoekster niet had aangehaald t.a.v. de gemachtigde.

Met haar vage uiteenzetting maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar rechten in Italië niet gerespecteerd zullen worden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels.

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekster voor de behandeling van de asiel-aanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoekster dient haar rechten in Italië uit te putten, en zo zij er onregelmatig zou worden behandeld of zo haar asielaanvraag niet zou worden behandeld - wat geenszins vaststaat, temeer nu er in het verleden t.a.v. verzoekster ook geen probleem is gebleken m.b.t. de Italiaanse asielprocedure - dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of

psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken. “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ..)

Verzoekster brengt geen enkele element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvraag van verzoekster die in toepassing van de Verordening 343/2003 (EG) overgenomen wordt van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat art. 3 EVRM geschonden is.

De verwerende partij verwijst naar de concrete motivering in de bestreden beslissing dienomtrent, en besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, tot de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

Tot slot, in zoverre verzoekster in de aanhef van haar middel ook verwijst naar artikel 22 Kinderrechtenverdrag, dient de verwerende partij vast te stellen dat verzoekster hierop in de toelichting van haar middel nergens nader ingaat.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. De Raad merkt verder op dat verzoekster ouder is dan achttien jaar en derhalve geen kind is in de zin van artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag. Er blijkt evenmin dat zij een kind heeft en, zo dit toch het geval zou zijn, moet worden gesteld dat het beroep niet mede namens dit kind werd ingesteld en dat artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op

zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097).

4.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betoogt verzoekster dat een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure niet in overeenstemming zijn met de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG). Zij betoogt dat asielzoekers in Italië niet steeds worden bijgestaan door een tolk, wat impliceert dat niet blijkt dat zij in staat worden gesteld om de gronden van hun asielverzoek uiteen te zetten en er een risico bestaat dat de asielbeslissing, gelet op het gebrekkig gehoor, niet deugdelijk gemotiveerd is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat in de Italiaanse reglementering (decreto) voorzien is dat een tolk aanwezig moet zijn indien dit noodzakelijk is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoekster, toen zij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, niet aangaf bij haar eerdere asielprocedure in Italië, die volgens haar verklaringen aanleiding gaf tot een voor haar positieve beslissing, enig probleem gehad te hebben om haar standpunt kenbaar te maken. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekster aangaf vijf jaar in Italië gewoond te hebben, zodat mag verondersteld worden dat zij de Italiaanse taal enigszins machtig is. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat, zo haar al een beslissing in het Italiaans zou ter kennis gebracht worden, zij gelet op voorgaande vaststelling en het feit dat zij tijdens haar legaal verblijf in Italië toch een zeker netwerk moet opgebouwd hebben van personen die haar kunnen bijstaan, niet in de mogelijkheid zou zijn om kennis te nemen van de inhoud van een ten aanzien van haar door de Italiaanse autoriteiten genomen beslissing. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat de voorgehouden tekortkomingen in de asielprocedure er zouden toe kunnen leiden dat zij vanuit Italië dreigt teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst, zonder dat zij haar vrees voor vervolging zou kunnen toelichten of zonder dat zij met kennis van zaken een beroepsprocedure zou kunnen opstarten. Haar stelling dat in Italië, net zoals in vele andere landen, een beslissing inzake een asielaanvraag vaak niet kan genomen worden binnen een termijn van zes maanden na het indienen van deze aanvraag laat evenmin toe tot het besluit te komen dat er een reëel risico op een miskenning van het non-refoulementbeginsel en een hieruit voortvloeiend risico op een schending op artikel 3 van het EVRM bestaat.

Waar verzoekster beweert dat in een verslag van het UNHCR wordt bevestigd dat aan de Italiaanse autoriteiten schriftelijke garanties moeten worden gevraagd aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure, kan de Raad enkel vaststellen dat deze bewering feitelijke grondslag mist. In het verslag waarnaar verzoekster verwijst laat het UNHCR zich slechts kritisch uit over het feit dat de Italiaanse autoriteiten maatregelen nemen om te vermijden dat vreemdelingen over zee illegaal het land pogen binnen te komen en worden geen standpunten ingenomen over de kwaliteit van de asielprocedure of de opvangmogelijkheden.

Verzoekster lijkt voorts te willen aangeven dat zij het risico loopt in Italië zelf onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en stelt hierbij dat uit de door haar verzamelde verslagen blijkt dat het opvangsysteem voor asielzoekers in Italië tal van tekortkomingen vertoont en er naast kwalitatieve gebreken ook gewoon niet genoeg opvangplaatsen zijn. De Raad moet in dit verband vaststellen dat verzoekster toen zij gehoord werd aangaf gedurende vijf jaar in een opvangcentrum verbleven te hebben. Er blijkt dus niet dat, ondanks het feit dat er op bepaalde plaatsen en tijdstippen opvangproblemen waren of zijn in Italië, verzoekster persoonlijk met deze problematiek geconfronteerd werd en dat de in de aangebrachte verslagen bekritiseerde situaties zich heden ten aanzien van verzoekster dreigen voor te doen, nu dit gedurende de afgelopen vijf jaar niet het geval was. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij hoe dan ook nog een beroep dient te doen op het opvangnetwerk. Zij lichtte immers toe dat haar asielaanvraag werd ingewilligd en zij een beschermingsstatus kreeg. Uit de door verzoekster aan de Raad overgemaakte documentatie blijkt dat personen aan wie een beschermingsstatus werd toegekend toegang hebben tot de arbeidsmarkt en verzoekster toont niet aan dat zij niet zelf in haar onderhoud zou kunnen voorzien en een beroep moet doen op een opvangsysteem dat zij als onvoldoende beschouwt. Tevens blijkt uit de neergelegde stukken dat het Italiaans Constitutioneel Hof op 29 juli 2008 oordeelde dat alle vreemdelingen met een 'verblijfsvergunning van niet korte duur' recht hebben op een bijstandsuitkering. Ten overvloede moet worden geduoid dat, aangezien zij over middelen beschikte om met de trein vanuit Italië naar België te

reizen, ook niet blijkt dat verzoekster onvermogen is en niet gedurende een periode zelf voor passende accommodatie kan zorgen.

Door louter te stellen dat er *“tevens een probleem [is] wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen”* toont verzoekster ook niet aan dat zij zal worden onderworpen aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt met haar beschouwingen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK